

EUROPEISKA UNIONEN

EUROPAPARLAMENTET

RÅDET

**Bryssel den 1 mars 2017
(OR. en)**

**2016/0142 (COD)
LEX 1719**

**PE-CONS 58/1/16
REV 1**

**VISA 399
COMIX 821
CODEC 1872**

**EUROPAPARLAMENTETS OCH RÅDETS FÖRORDNING
OM ÄNDRING AV RÅDETS FÖRORDNING (EG) nr 539/2001
OM FASTSTÄLLANDE AV FÖRTECKNINGEN ÖVER TREDJE LÄNDER
VARS MEDBORGARE ÄR SKYLDIGA ATT INNEHA VISERING
NÄR DE PASSERAR DE YTTRE GRÄNSERNA
OCH AV FÖRTECKNINGEN ÖVER DE TREDJE LÄNDER VARS MEDBORGARE ÄR
UNDANTAGNA FRÅN DETTA KRAV
(REVIDERING AV UPPHÄVANDEMEKANISMEN)**

**EUROPAPARLAMENTETS OCH RÅDETS
FÖRORDNING (EU) 2017/...**

av den 1 mars 2017

**om ändring av rådets förordning (EG) nr 539/2001
om fastställande av förteckningen över tredje länder vars medborgare är skyldiga att
inneha visering
när de passerar de yttre gränserna
och av förteckningen över de tredje länder vars medborgare är undantagna från detta krav
(revidering av upphävandemekanismen)**

EUROPAPARLAMENTET OCH EUROPEISKA UNIONENS RÅD HAR ANTAGIT DENNA
FÖRORDNING

med beaktande av fördraget om Europeiska unionens funktionssätt, särskilt artikel 77.2 a,

med beaktande av Europeiska kommissionens förslag,

efter översändande av utkastet till lagstiftningsakt till de nationella parlamenten,

i enlighet med det ordinarie lagstiftningsförfarandet¹, och

¹ Europaparlamentets ståndpunkt av den 15 december 2016 (ännu ej publicerad i EUT) och rådets beslut av den 27 februari 2017.

av följande skäl:

- (1) Rådets förordning (EG) nr 539/2001¹ innehåller en förteckning över de tredjeländer vars medborgare är skyldiga att inneha visering när de passerar medlemsstaternas yttre gränser och en förteckning över de tredjeländer vars medborgare är undantagna från detta krav.
- (2) Mekanismen för att tillfälligt upphäva undantaget från viseringskravet för medborgare i ett tredjeland som anges i förteckningen i bilaga II till förordning (EG) nr 539/2001 enligt artikel 1a i den förordningen (nedan kallad *upphävandemekanismen*) bör stärkas genom att man gör det lättare för medlemsstaterna att lämna underrättelse om omständigheter som kan komma att leda till ett upphävande och genom att ge kommissionen möjlighet att utlösa upphävandemekanismen på eget initiativ.
- (3) I synnerhet bör användningen av upphävandemekanismen underlättas genom ett snabbare förfarande med hjälp av kortare referensperioder och tidsfrister och genom att de möjliga skälen för upphävande utökas så att dessa innefattar minskat samarbete om återtagande samt en betydande ökning av riskerna för den allmänna ordningen eller den inre säkerheten i medlemsstaterna. Sådant minskat samarbete bör omfatta en betydande ökning av andelen avslagna ansökningar om återtagande, inbegripet avseende tredjelandsmedborgare som har transiterat genom det berörda tredjelandet, när ett återtagandeavtal som ingåtts mellan unionen eller en medlemsstat och det berörda tredjelandet föreskriver en sådan återtagandeskyldighet. Kommissionen bör även ha möjlighet att utlösa upphävandemekanismen om tredjelandet inte samarbetar i fråga om återtagande, i synnerhet när ett återtagandeavtal har ingåtts mellan det berörda tredjelandet och unionen.

¹ Rådets förordning (EG) nr 539/2001 av den 15 mars 2001 om fastställande av förteckningen över tredje länder vars medborgare är skyldiga att inneha visering när de passerar de yttre gränserna och av förteckningen över de tredje länder vars medborgare är undantagna från detta krav (EGT L 81, 21.3.2001, s. 1).

- (4) Vid tillämpning av upphävandemekanismen avses med en betydande ökning en ökning som överstiger ett tröskelvärde på 50 %. Den ökningen kan även vara mindre om kommissionen anser det vara tillämpligt i ett enskilt fall som meddelats av den berörda medlemsstaten.
- (5) Vid tillämpning av upphävandemekanismen avses med en låg andel godkända ansökningar att andelen godkända asylansökningar är ungefär 3 eller 4 %. Den andelen kan även vara högre om kommissionen anser det vara tillämpligt i ett enskilt fall som meddelats av den berörda medlemsstaten.
- (6) Det är nödvändigt att förhindra och motverka missbruk av undantaget från viseringskravet när det leder till ett ökat migrationstryck, till exempel till följd av en ökning av antalet ogrundade asylansökningar, även när det leder till ogrundade ansökningar om uppehållstillstånd.
- (7) För att säkerställa att de särskilda krav som grundar sig på artikel -1, och som användes för att bedöma lämpligheten i ett undantag från viseringskravet som beviljats till följd av att en dialog om viseringsliberalisering slutförts framgångsrikt, fortsatt uppfylls bör kommissionen övervaka situationen i de berörda tredjeländerna. Kommissionen bör särskilt uppmärksamma människorättssituationen i de berörda tredjeländerna.
- (8) Kommissionen bör regelbundet och minst en gång om året rapportera till Europaparlamentet och rådet under en period på sju år efter ikraftträdandet av viseringsliberaliseringen för det berörda tredjelandet, och därefter när kommissionen anser att det är nödvändigt, eller på begäran av Europaparlamentet eller rådet.

- (9) Innan kommissionen fattar något beslut om att tillfälligt upphäva undantaget från viseringskravet för medborgarna i ett tredjeland bör den beakta människorättssituationen i tredjelandet och de möjliga följderna av att undantaget från viseringskravet för denna situation upphävs.
- (10) För att säkerställa en effektiv tillämpning av upphävandemekanismen och framför allt när det krävs brådskande åtgärder för att avhjälpa de problem som åtminstone en medlemsstat står inför, och med beaktande av de övergripande konsekvenserna av nödsituationen för unionen i dess helhet, bör kommissionen tilldelas genomförandebefogenheter. Dessa befogenheter bör utövas i enlighet med Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 182/2011¹. Granskningsförfarandet bör användas vid antagandet av sådana genomförandeakter.
- (11) Upphävandet av undantaget från viseringskravet genom en genomförandeakt bör omfatta vissa kategorier av medborgare i det berörda tredjelandet, med hänvisning till de relevanta typerna av resehandlingar och, vid behov, till ytterligare kriterier, såsom personer som reser för första gången till medlemsstaternas territorium. I genomförandeakten bör det fastställas vilka kategorier av medborgare upphävandet bör gälla, med beaktande av sådana särskilda omständigheter som en eller flera medlemsstater har anmält eller som kommissionen har rapporterat om och med beaktande av proportionalitetsprincipen.

¹ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 182/2011 av den 16 februari 2011 om fastställande av allmänna regler och principer för medlemsstaternas kontroll av kommissionens utövande av sina genomförandebefogenheter (EUT L 55, 28.2.2011, s. 13).

- (12) I syfte att säkerställa en lämplig medverkan av Europaparlamentet och rådet i genomförandet av upphävandemekanismen, med tanke på den politiskt känsliga arten av ett upphävande av ett undantag från viseringskravet för alla medborgare i ett tredjeland som förtecknas i bilaga II till förordning (EG) nr 539/2001 samt dess övergripande konsekvenser för medlemsstaterna och unionen själv, särskilt för deras yttre förbindelser och för Schengenrådets övergripande funktion, bör befogenheten att anta akter i enlighet med artikel 290 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt delegeras till kommissionen med avseende på tillfälligt upphävande av undantaget från viseringskravet för medborgarna i de berörda tredjeländerna. Det är särskilt viktigt att kommissionen genomför lämpliga samråd under sitt förberedande arbete, inklusive på expertnivå, och att dessa samråd genomförs i enlighet med principerna i det interinstitutionella avtalet av den 13 april 2016 om bättre lagstiftning¹. För att säkerställa lika stor delaktighet i förberedelsen av delegerade akter erhåller Europaparlamentet och rådet alla handlingar samtidigt som medlemsstaternas experter, och deras experter ges systematiskt tillträde till möten i kommissionens expertgrupper som arbetar med förberedelse av delegerade akter.
- (13) Denna förordning utgör en utveckling av de bestämmelser i Schengenregelverket i vilka Förenade kungariket inte deltar i enlighet med rådets beslut 2000/365/EG². Förenade kungariket deltar därför inte i antagandet av denna förordning, som inte är bindande för eller tillämplig på Förenade kungariket.

¹ EUT L 123, 12.5.2016, s. 1.

² Rådets beslut 2000/365/EG av den 29 maj 2000 om en begäran från Förenade konungariket Storbritannien och Nordirland om att få delta i vissa bestämmelser i Schengenregelverket (EGT L 131, 1.6.2000, s. 43).

- (14) Denna förordning utgör en utveckling av de bestämmelser i Schengenregelverket i vilka Irland inte deltar i enlighet med rådets beslut 2002/192/EG¹. Irland deltar därför inte i antagandet av denna förordning, som inte är bindande för eller tillämplig på Irland.
- (15) När det gäller Island och Norge utgör denna förordning, i enlighet med avtalet mellan Europeiska unionens råd och Republiken Island och Konungariket Norge om dessa staters associering till genomförandet, tillämpningen och utvecklingen av Schengenregelverket², en utveckling av de bestämmelser i Schengenregelverket som omfattas av det område som avses i artikel 1.B i rådets beslut 1999/437/EG³.
- (16) När det gäller Schweiz utgör denna förordning, i enlighet med avtalet mellan Europeiska unionen, Europeiska gemenskapen och Schweiziska edsförbundet om Schweiziska edsförbundets associering till genomförandet, tillämpningen och utvecklingen av Schengenregelverket⁴, en utveckling av de bestämmelser i Schengenregelverket som omfattas av det område som avses i artikel 1.B i beslut 1999/437/EG jämförd med artikel 3 i rådets beslut 2008/146/EG⁵.

¹ Rådets beslut 2002/192/EG av den 28 februari 2002 om Irlands begäran om att få delta i vissa bestämmelser i Schengenregelverket (EGT L 64, 7.3.2002, s. 20).

² EGT L 176, 10.7.1999, s. 36.

³ Rådets beslut 1999/437/EG av den 17 maj 1999 om vissa tillämpningsföreskrifter för det avtal som har ingåtts mellan Europeiska unionens råd och Republiken Island och Konungariket Norge om dessa båda staters associering till genomförandet, tillämpningen och utvecklingen av Schengenregelverket (EGT L 176, 10.7.1999, s. 31).

⁴ EUT L 53, 27.2.2008, s. 52.

⁵ Rådets beslut 2008/146/EG av den 28 januari 2008 om ingående på Europeiska gemenskapens vägnar av avtalet mellan Europeiska unionen, Europeiska gemenskapen och Schweiziska edsförbundet om Schweiziska edsförbundets associering till genomförandet, tillämpningen och utvecklingen av Schengenregelverket (EUT L 53, 27.2.2008, s. 1).

- (17) När det gäller Liechtenstein utgör denna förordning, i enlighet med protokollet mellan Europeiska unionen, Europeiska gemenskapen, Schweiziska edsförbundet och Furstendömet Liechtenstein om Furstendömet Liechtensteins anslutning till avtalet mellan Europeiska unionen, Europeiska gemenskapen och Schweiziska edsförbundet om Schweiziska edsförbundets associering till genomförandet, tillämpningen och utvecklingen av Schengenregelverket¹, en utveckling av de bestämmelser i Schengenregelverket som omfattas av det område som avses i artikel 1.B i beslut 1999/437/EG jämförd med artikel 3 i rådets beslut 2011/350/EU².

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

¹ EUT L 160, 18.6.2011, s. 21.

² Rådets beslut 2011/350/EU av den 7 mars 2011 om ingående på Europeiska unionens vägnar av protokollet mellan Europeiska unionen, Europeiska gemenskapen, Schweiziska edsförbundet och Furstendömet Liechtenstein om Furstendömet Liechtensteins anslutning till avtalet mellan Europeiska unionen, Europeiska gemenskapen och Schweiziska edsförbundet om Schweiziska edsförbundets associering till genomförandet, tillämpningen och utvecklingen av Schengenregelverket, om avskaffande av kontroller vid de inre gränserna och om personers rörlighet (EUT L 160, 18.6.2011, s. 19).

Artikel 1

Förordning (EG) nr 539/2001 ska ändras på följande sätt:

1. Artikel 1a ska ersättas med följande:

"Artikel 1a

1. Med avvikelse från artikel 1.2 ska undantaget från viseringskravet för medborgare i ett tredjeland som förtecknas i bilaga II upphävas tillfälligt, på grundval av relevanta och objektiva uppgifter, i enlighet med den här artikeln.
2. En medlemsstat får underrätta kommissionen om den, under en tvåmånadersperiod i jämförelse med samma tidsperiod under föregående år, eller med de senaste två månaderna före genomförandet av undantaget från viseringskravet för medborgare i ett tredjeland som förtecknas i bilaga II, ställs inför en eller flera av följande omständigheter:
 - a) En betydande ökning av antalet medborgare i det berörda tredjelandet som nekats inresa eller konstaterats vistas på medlemsstatens territorium utan att ha rätt till det.
 - b) En betydande ökning av antalet asylansökningar från medborgare i det tredjelandet där andelen godkända ansökningar är låg.

- c) Minskat samarbete om återtagande med det berörda tredjelandet, som styrks av tillräckliga uppgifter, i synnerhet en betydande ökning av andelen avslagna ansökningar om återtagande som medlemsstaten gett in till det berörda tredjelandet avseende dess egna medborgare eller, när så föreskrivs i ett återtagandeavtal mellan unionen eller medlemsstaten i fråga och det berörda tredjelandet, avseende tredjelandsmedborgare som har transiterat genom det tredjelandet.
- d) En ökad risk för, eller ett omedelbart hot mot, den allmänna ordningen eller den inre säkerheten i medlemsstaterna, i synnerhet en betydande ökning av antalet allvarliga brott med kopplingar till medborgare i det berörda tredjelandet, som styrks av objektiv, konkret och relevant information och uppgifter från behöriga myndigheter.

Den underrättelse som avses i första stycket ska ange de skäl som den grundas på och innehålla relevanta uppgifter och statistik samt en detaljerad redogörelse för de preliminära åtgärder som den berörda medlemsstaten har vidtagit för att avhjälpa situationen. Den berörda medlemsstaten kan i sin underrättelse ange vilka kategorier av det berörda tredjelandets medborgare som ska omfattas av en genomförandeakt enligt punkt 4 a och i detalj redogöra för skälen till detta. Kommissionen ska omedelbart informera Europaparlamentet och rådet om sådana underrättelser.

2a. Om kommissionen, med beaktande av relevanta uppgifter, rapporter och statistik, har konkret och tillförlitlig information om omständigheter som avses i punkt 2 a, b, c eller d som uppstår i en eller flera medlemsstater, eller om att det berörda tredjelandet inte samarbetar i fråga om återtagande, i synnerhet om ett återtagandeavtal ingåtts mellan det berörda tredjelandet och unionen, till exempel genom att tredjelandet

- avslår eller inte behandlar ansökningar om återtagande i rätt tid,
- inte i rätt tid utfärdar resehandlingar för återvändande inom de tidsfrister som anges i återtagandeavtalet eller inte godtar europeiska resehandlingar som utfärdats efter utgången av de tidsfrister som anges i återtagandeavtalet, eller
- säger upp eller tillfälligt upphäver återtagandeavtalet,

ska kommissionen omgående underrätta Europaparlamentet och rådet med sin analys, och bestämmelserna i punkt 4 ska tillämpas.

2b. Kommissionen ska övervaka att de särskilda krav som grundar sig på artikel -1 och som användes för att bedöma lämpligheten i beviljandet av en viseringsliberalisering fortsatt uppfylls av de tredjeländer vars medborgare har undantagits från viseringskravet vid resor till medlemsstaternas territorium till följd av att en dialog om viseringsliberalisering mellan unionen och det berörda tredjelandet slutförts framgångsrikt.

Kommissionen ska dessutom regelbundet och minst en gång om året rapportera till Europaparlamentet och rådet under en period på sju år efter dagen för ikraftträdandet av viseringsliberaliseringen för det berörda tredjelandet, och därefter när kommissionen anser att det är nödvändigt, eller på begäran av Europaparlamentet eller rådet. Rapporten ska inriktas på tredjeländer med avseende på vilka kommissionen bedömer, på grundval av konkret och tillförlitlig information, att vissa krav inte längre uppfylls.

Om en rapport från kommissionen visar att ett eller flera av de särskilda kraven inte längre uppfylls i förhållande till ett visst tredjeland ska punkt 4 tillämpas.

3. Kommissionen ska granska eventuella underrättelser enligt punkt 2, med beaktande av
 - a) huruvida någon av de situationer som anges i punkt 2 föreligger,
 - b) det antal medlemsstater som påverkas av någon av de situationer som anges i punkt 2,
 - c) de övergripande konsekvenserna av de omständigheter som anges i punkt 2 när det gäller migrationssituationen i unionen, enligt de uppgifter som lämnats av medlemsstaterna eller som är tillgängliga för kommissionen,
 - d) de rapporter som utarbetats av Europeiska gräns- och kustbevakningen, Europeiska stödkontoret för asylfrågor eller Europeiska polisbyrån (Europol), av andra unionsinstitutioner, -organ eller -byråer eller av en internationell organisation med behörighet i frågor som omfattas av denna förordning, om omständigheterna i det specifika fallet så kräver,

- e) de uppgifter som den berörda medlemsstaten kan ha lämnat i sin underrättelse med avseende på eventuella åtgärder enligt punkt 4 a,
- f) den övergripande frågan om allmän ordning och inre säkerhet, i samråd med den berörda medlemsstaten.

Kommissionen ska underrätta Europaparlamentet och rådet om resultaten av sin granskning.

4. När kommissionen, på grundval av den analys som avses i punkt 2a, den rapport som avses i punkt 2b eller den granskning som avses i punkt 3, och med beaktande av följderna av ett upphävande av undantaget från viseringskravet för unionens och dess medlemsstaters yttre förbindelser med det berörda tredjelandet, samt i nära samarbete med det tredjelandet för att hitta alternativa lösningar på lång sikt, beslutar att åtgärder behöver vidtas, eller när en enkel majoritet av medlemsstaterna har underrättat kommissionen om förekomsten av sådana omständigheter som avses i punkt 2 a, b, c eller d, ska följande bestämmelser tillämpas:
- a) Kommissionen ska anta en genomförandeakt om tillfälligt upphävande av undantaget från viseringskravet för det berörda tredjelandets medborgare under en niomånadersperiod. Upphävandet ska gälla för vissa kategorier av det berörda tredjelandets medborgare, med hänvisning till relevanta typer av resehandlingar och vid behov till ytterligare kriterier. När kommissionen fastställer för vilka kategorier upphävandet ska gälla ska den, på grundval av tillgänglig information, inkludera kategorier som är tillräckligt stora för att på ett effektivt sätt bidra till att hantera de omständigheter som avses i punkterna 2, 2a och 2b i varje enskilt fall, samtidigt som proportionalitetsprincipen iakttas. Kommissionen ska anta genomförandeakten inom en månad från det att den har
 - i) mottagit den underrättelse som avses i punkt 2,

- ii) uppmärksammats på den information som avses i punkt 2a,
- iii) utarbetat den rapport som avses i punkt 2b, eller
- iv) mottagit underrättelsen från en enkel majoritet av medlemsstaterna om förekomsten av sådana omständigheter som avses i punkt 2 a, b, c eller d.

Genomförandeakten ska antas i enlighet med det granskningsförfarande som avses i artikel 4a.2. I genomförandeakten ska det fastställas vilken dag upphävandet av undantaget från viseringskravet ska få verkan.

Under perioden för upphävande ska kommissionen upprätta en förstärkt dialog med det berörda tredjelandet i syfte att åtgärda omständigheterna i fråga.

- b) Om de omständigheter som avses i punkterna 2, 2a och 2b kvarstår ska kommissionen, senast två månader innan den niomånadersperiod som avses i led a i den här punkten löper ut, anta en delegerad akt i enlighet med artikel 4b om tillfälligt upphävande av tillämpningen av bilaga II under en period på 18 månader för det berörda tredjelandets alla medborgare. Den delegerade akten ska få verkan från och med den dag som den genomförandeakt som avses i led a i den här punkten löper ut och ska ändra bilaga II i enlighet med detta. Ändringen ska göras genom att det bredvid namnet på tredjelandet i fråga införs en fotnot i vilken det anges att undantaget från viseringskravet upphävs gentemot det tredjelandet och i vilken perioden för upphävandet specificeras.

Om kommissionen har lagt fram ett lagstiftningsförslag i enlighet med punkt 5 ska den period för upphävande som föreskrivs i den delegerade akten förlängas med sex månader. Fotnoten ska ändras i enlighet med detta.

Utan att det påverkar tillämpningen av artikel 4 ska det berörda tredjelandets medborgare under perioden för upphävande inneha visering när de passerar medlemsstaternas yttre gränser.

En medlemsstat som i enlighet med artikel 4 föreskriver nya undantag från viseringskravet för en kategori av medborgare i det tredjeland som omfattas av akten om upphävande av undantaget från viseringskravet ska lämna underrättelse om dessa åtgärder i enlighet med artikel 5.

5. Före utgången av giltighetstiden för den delegerade akt som antagits i enlighet med punkt 4 b ska kommissionen förelägga Europaparlamentet och rådet en rapport. Rapporten får åtföljas av ett lagstiftningsförslag om ändring av denna förordning i syfte att överföra hänvisningen till det berörda tredjelandet från bilaga II till bilaga I.
6. Om kommissionen har lagt fram ett lagstiftningsförslag enligt punkt 5, får den förlänga giltighetstiden för den genomförandeakt som antagits enligt punkt 4 med en period som inte överstiger tolv månader. Beslutet att förlänga giltighetstiden för genomförandeakten ska antas i enlighet med det granskningsförfarande som avses i artikel 4a.2."

2. Artikel 1b ska ersättas med följande:

"Artikel 1b

Senast den 10 januari 2018 ska kommissionen förelägga Europaparlamentet och rådet en rapport som bedömer hur verkningsfull den ömsesidighetsmekanism som föreskrivs i artikel 1.4 är, och kommissionen ska vid behov lägga fram ett lagstiftningsförslag om ändring av denna förordning. Europaparlamentet och rådet ska besluta om förslaget i enlighet med det ordinarie lagstiftningsförfarandet."

3. Följande artikel ska införas:

"Artikel 1c

Senast den ... [fyra år efter denna förordnings ikraftträdande] ska kommissionen förelägga Europaparlamentet och rådet en rapport som bedömer hur verkningsfull den upphävandemekanism som föreskrivs i artikel 1a är, och kommissionen ska vid behov lägga fram ett lagstiftningsförslag om ändring av denna förordning. Europaparlamentet och rådet ska besluta om förslaget i enlighet med det ordinarie lagstiftningsförfarandet."

4. Artikel 4b ska ersättas med följande:

"Artikel 4b

1. Befogenheten att anta delegerade akter ges till kommissionen med förbehåll för de villkor som anges i denna artikel.
2. Den befogenhet att anta delegerade akter som avses i artikel 1.4 f ska ges till kommissionen för en period på fem år från och med den 9 januari 2014. Kommissionen ska utarbeta en rapport om delegeringen av befogenhet senast nio månader före utgången av femårsperioden. Delegeringen av befogenhet ska genom tyst medgivande förlängas med perioder av samma längd, om inte Europaparlamentet eller rådet motsätter sig en sådan förlängning senast tre månader före utgången av perioden i fråga.

- 2a. Den befogenhet att anta delegerade akter som avses i artikel 1a.4 b ska ges till kommissionen för en period på fem år från och med den ... [dagen för denna förordnings ikraftträdande]. Kommissionen ska utarbeta en rapport om delegeringen av befogenhet senast nio månader före utgången av perioden på fem år. Delegeringen av befogenhet ska genom tyst medgivande förlängas med perioder av samma längd, såvida inte Europaparlamentet eller rådet motsätter sig en sådan förlängning senast tre månader före utgången av perioden i fråga.
3. Den delegering av befogenhet som avses i artiklarna 1.4 f och 1a.4 b får när som helst återkallas av Europaparlamentet eller rådet. Ett beslut om återkallelse innebär att delegeringen av den befogenhet som anges i beslutet upphör att gälla. Beslutet får verkan dagen efter det att det offentliggörs i *Europeiska unionens officiella tidning*, eller vid ett senare i beslutet angivet datum. Det påverkar inte giltigheten av delegerade akter som redan har trätt i kraft.
- 3a. Innan kommissionen antar en delegerad akt, ska den samråda med experter som utsetts av varje medlemsstat i enlighet med principerna i det interinstitutionella avtalet av den 13 april 2016 om bättre lagstiftning*.
4. Så snart kommissionen antar en delegerad akt ska den samtidigt delge Europaparlamentet och rådet denna.

5. En delegerad akt som antas enligt artikel 1.4 f ska träda i kraft endast om varken Europaparlamentet eller rådet har gjort invändningar mot den delegerade akten inom en period på fyra månader från den dag då akten delgavs Europaparlamentet och rådet eller om både Europaparlamentet och rådet, före utgången av den perioden, har underrättat kommissionen om att de inte kommer att invända. Denna period ska förlängas med två månader på Europaparlamentets eller rådets initiativ.

6. En delegerad akt som antas enligt artikel 1a.4 b ska träda i kraft endast om varken Europaparlamentet eller rådet har gjort invändningar mot den delegerade akten inom en period på två månader från den dag då akten delgavs Europaparlamentet och rådet, eller om både Europaparlamentet och rådet, före utgången av den perioden, har underrättat kommissionen om att de inte kommer att invända.

* EUT L 123, 12.5.2016, s. 1."

Artikel 2

Denna förordning träder i kraft den tjugonde dagen efter det att den har offentliggjorts i *Europeiska unionens officiella tidning*.

Denna förordning är till alla delar bindande och direkt tillämplig i medlemsstaterna i enlighet med fördragen.

Utfärdad i Bryssel

På Europaparlamentets vägnar

Ordförande

På rådets vägnar

Ordförande